

СВЪТУЛКА

Дружината се събра при изсъхналия джбъ. Разплаканъ и съ ожулени колѣне, дойде и Колю.

— Е, де, не плачи! Нали спасихме гроздето, — каза Димо. — Съдайте да ядемъ!

Насѣдаха и загълтаха. Макаръ и не съвсемъ узрѣло, гроздето имъ се услади. Усѣтиха ги оситѣ, които живѣха въ хралупата на кухия джбъ. Нѣколко отъ тѣхъ се завъртѣха надъ главитѣ на юнацитѣ.

— Нахални бубулечки! Махайте се! — извика Илю.

— Да ги избиемъ съ камъни! — каза Колю.

— Да ги полѣемъ съ врѣла вода! — обади се другъ.

— Слушайте! — каза Димо. — Ще накладемъ огънь около дървото и ще запалимъ гнѣздото имъ. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме! Съгласни сме! — Извикаха всички.

И скоро донесоха сухи сжчки и ги натрупаха около джба. Илю донесе кибритъ. Подпалиха. Сухитѣ сжчки запрящѣха и буенъ пламъкъ се изви около джба срѣдъ веселитѣ викове на дружината. Но изведнажъ оситѣ, подплашени отъ огъня, излетѣха и, като видѣха немирницитѣ, забръмчаха и ги нападнаха. Запищѣ храбрата дружина и се прѣсна съ надути ржце и бузи.

На другия день юнашката дружина се събра отново. Но не можаха да се познаятъ единъ другъ. Всички си приличаха. Всички се бѣха надули като шишкавия Колю.

Лжечезаръ Станчевъ